

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. L. K.**, správcu konkurznej podstaty úpadcu H.H., proti žalovanej **Ing. K. Z.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. R. D., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v B., **o určenie, že právny úkon dlžníka je voči žalobcovi neúčinný**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. PK 23 C 158/2003, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júna 2008 sp.zn. 6 Co 215/06, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. júna 2008 sp.zn. 6 Co 215/06 a rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 31. januára 2006 č.k. PK-23 C 158/2003-93 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súde Bratislava III na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou 16. októbra 2003 na Okresnom súde Pezinok (z ktorého súdu prešiel výkon súdnictva k 1. januáru 2005 na Okresný súd Bratislava III) žalobca, správca konkurznej podstaty, sa domáhal, aby súd určil, že je voči nemu neúčinná zmluva o prevode obchodného podielu medzi jeho dlžníčkou Ing. M. G. a žalovanou. Uviedol, že predmetný právny úkon ukracuje uspokojenie jeho pohľadávok, ktoré mu boli priznané právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami súdov.

Žalovaná sa bránila tým, že nepoznala úmysel Ing. M. G. ukrátiť žalobcu. Uzavretím zmluvy o prevode obchodného podielu si v podstate zabezpečila návratnosť pôžičky peňazí poskytnutej menovanej v sume 250 000,-- Sk.

Okresný súd Bratislava III (súd prvého stupňa) rozsudkom z 31. januára 2006 č.k. PK-23 C 158/2003-93 určil, že zmluva o prevode obchodného podielu z 15. júla 2002 medzi prevádzajúcou Ing. M. G. a nadobúdateľkou Ing. K. Z., ktorou bol prevedený podiel vo výške 50 % na základnom imaní spoločnosti L., s.r.o. so sídlom v B., za kúpnu cenu 750 000,-- Sk, je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 5 000,-- Sk. Súd prvého stupňa po kladnom vyriešení predbežnej otázky platnosti zmluvy o prevode obchodného podielu posúdil zistený skutkový stav z hľadiska predpokladov odporovateľnosti zmluvy o prevode obchodného podielu, pričom dospel k záveru, že žalovanej, ktorá v zmluve o prevode obchodného podielu vyhlásila, že sa riadne oboznámila so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami vyplývajúcimi z účtovníctva obchodnej spoločnosti, bol dobre známy i stav pohľadávok a záväzkov spoločnosti. Uviedol, že „žalovaná teda v konaní nepreukázala, že nemala vedomosť o úmysle ukrátiť veriteľa, nakoľko už v období uzavretia zmluvy o pôžičke dňa 3.1.2001 mala vedomosť o tom, že M. G. podniká v oblasti zdravotníctva, ktorá nemala dostatok finančných prostriedkov, preto jej požičala 2500 000,-- Sk a peniaze jej nevrátila do 30.4.2001.“ Tým, že žalovaná uzavrela zmluvu o prevode obchodného podielu, došlo k zmenšeniu majetku dlžníčky Ing. M. G. a došlo tak k ohrozeniu práva žalobcu na uspokojenie jeho pohľadávky. Podľa súdu prvého stupňa, v konaní nebolo preukázané, že by spoločnosti L. s.r.o. zostal majetok, ktorý by postačoval na uspokojenie žalobcovej vymáhateľnej pohľadávky. Uvedené vyvodil z výpovede Ing. M. G., ktorá uviedla, že žalovanej ponúkla uzavretie zmluvy o prevode obchodného podielu, pretože bola v platobnej neschopnosti, nemala žiadne finančné prostriedky a nedalo sa predpokladať, že zdravotné poisťovne budú uhrádzať jej pohľadávky. Na základe uvedeného súd prvého stupňa uzavrel, že „žalovaná v konaní neunesla dôkazné bremeno, nakoľko bolo objektívne preukázané, že za daných okolností aj pri náležitej starostlivosti musela poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.“

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) rozsudkom z 26. júna 2008 sp.zn. 6 Co 215/06 potvrdil odvolaním žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal. O veci samej tak rozhodol podľa § 219 O.s.p. majúc za to, že súd prvého stupňa posúdil vec správne. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že „napriek dôvodnej námietke v odvolaní, že dôkazné bremeno

zaťažuje žalobcu,“ z dokazovania, ktoré sám doplnil, bolo možné vyvodiť, že „žalovaná ako nadobúdateľka obchodného podielu v zmysle zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 15.7.2002 od prevádzateľky Ing. K. Z. (zrejme správne má byť Ing. M. G. - poznámka dovolacieho súdu) pri hodnotení zákonného predpokladu podľa § 42a ods. 2 Obč. zák. jej vedomosti úmyslu ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti bolo možné tak ako posudzoval súd prvého stupňa vyvodiť z celkovej situácie a právnych vzťahov medzi týmito účastníkmi zmluvy.“ Odvolací súd tiež uviedol, že „preukazovanie toho, či úmysel ukrátiť veriteľa jej (rozumej žalovanej - poznámka dovolacieho súdu) bol známy je zložitou skutkovou otázkou, ktorú je potrebné posudzovať z danej situácie a ustáleného zisteného skutkového stavu na základe výsledkov vykonaného dokazovania a odvolací súd konštatovanie, že žalovaná v konaní nepreukázala, že nemala vedomosť o úmysle Ing. M. G. ukrátiť veriteľa odôvodnil dostatočne pri hodnotení podnikateľskej činnosti Ing. M. G., ktorá bola v platobnej neschopnosti, ktorú okolnosť sama nepopierala.“ Žalovaná mala vedomosť o nepriaznivej finančnej situácii Ing. M. G. už v čase poskytnutia pôžičky peňazí a bol jej známy aj stav záväzkov obchodnej spoločnosti, obchodný podiel v ktorej kupovala.

Proti rozsudku odvolacieho podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (dovolateľ) mimoriadne dovolanie. Uviedol, že tak robí na podnet žalovanej, pretože napadnutým rozhodnutím bol porušený zákon, pričom ochranu práv a zákonom chránených záujmov nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci [dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (OSP)]. Podľa dovolateľa spočíva nesprávne právne posúdenie veci konajúcimi súdmi v nesprávnom výklade ustanovenia § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka, zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (OZ) a sčasti aj v nesprávnej aplikácii tohto ustanovenia na zistený skutkový stav. Uviedol, že predmetné ustanovenie upravuje dve samostatné skutkové podstaty, ktoré sú predpokladom odporovateľnosti právneho úkonu. Prvou z nich je právny úkon dlžníka adresovaný druhej strane, ktorá nie je dlžníkovi osobou blízkou. V tomto prípade sa vyžaduje, aby druhá strana mala vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť týmto úkonom svojho veriteľa. Druhou skutkovou podstatou je právny úkon dlžníka adresovaný blízkej osobe alebo urobený v prospech blízkej osoby. Vedomosť blízkej osoby o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa sa v tomto prípade prezumuje. Právny úkon však nie je odporovateľný, ak osoba blízka dlžníkovi nemohla úmysel dlžníka poznať ani pri náležitej starostlivosti. Je nesporným zistením, že žalovaná nie

je blízkou osobou dlžníčky Ing. M. G.. Súdny mal preto správne aplikovať iba tú časť ustanovenia § 42a ods. 2 OZ (vyššie označenú ako prvá skutková podstata), ktorá určuje, že úmysel dlžníka ukrať svojho veriteľa musel byť druhej strane známy. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku na strane 6 v odseku 7 uvádza, že žalovaná nepreukázala, že nemala vedomosť o úmysle ukrať veriteľa. Súd prvého stupňa týmto vykladá ustanovenie § 42a ods. 2 OZ (prvú skutkovú podstatu) ako zákonnú vyvrátenú domnienku o tom, že adresát odporovaného úkonu (žalovaná) má vedomosť o úmysle dlžníka. Takýto výklad je nesprávny a nemá oporu v texte zákona. Dôkazné bremeno zaťažuje stranu, ktorá uvádza sporné tvrdenie, v danom prípade žalobcu. Odvolací súd síce správne ustálil nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalovanú, z ďalšieho textu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu ale vyplýva, že na vec aplikoval tú časť ustanovenia § 42a ods. 2 OZ, ktorá sa týka výlučne právnych úkonov vo vzťahu k osobám dlžníkovi blízkym (vyššie označené ako druhá skutková podstata). Odvolací súd výslovne uvádza, že posudzuje „vedomosť úmyslu ukrať veriteľa pri náležitej starostlivosti“ (strana 4, odsek 4, veta prvá). Objektívne právo však žalovanej neukladalo vynaložiť náležitú starostlivosť pred uzavretím právneho úkonu. Žalovaná nebola povinná zisťovať pohľadávky Ing. M. G., ktoré ju k právnomu úkonu viedli, ani zisťovať jej majetkové pomery, či existenciu jej ďalších veriteľov. Pre vyhovenie žalobe bolo podľa dovolateľa potrebné, aby mal súd za preukázané, že žalovaná mala konkrétnu vedomosť o existencii veriteľov Ing. M. G. a ďalej vedomosť o tom, že urobením právneho úkonu (zmluvy o prevode obchodného podielu) môže nastať ukrať uspokojenia týchto veriteľov, t.j. že na strane Ing. M. G. je aspoň nepriamy úmysel vo forme uzrokovania s možným následkom. Takýto skutkový záver sa v odôvodnení rozsudkov nenachádza. Súd prvého stupňa sa uspokojil s tým, že žalovaná nepreukázala opak a odvolací súd tým, že žalovaná mohla pri náležitej starostlivosti takúto vedomosť získať. Poukázal na vedomosť žalovanej o majetkových pomeroch spoločnosti L., s.r.o. a na neschopnosť Ing. M. G. vrátiť pôžičku žalovanej. Vedomosť žalovanej o majetkových pomeroch právnickej osoby, v ktorej má Ing. M. G. majetkovú účasť a vedomosť žalovanej o tom, že Ing. M. G. nemala dostatok prostriedkov na zaplatenie dlhu voči žalovanej, nemohlo postačovať na naplnenie skutkového predpokladu pre aplikáciu právnej normy uvedenej v § 42a ods. 2 OZ. Uvedené zistené skutkové okolnosti nie je možné zamieňať s vedomosťou žalovanej o existencii veriteľov Ing. M. G. a o úmysle Ing. M. G. ukrať týchto veriteľov. Dovolateľ v závere odôvodnenia svojho opravného prostriedku zdôraznil, že dôvody mimoriadneho dovolania spočívajú výlučne v nesprávnom právnom posúdení veci; nejde o námietky spočívajúce v hodnotení vykonaných dôkazov. Tým, že konajúce súdy nemali ujasnené, že predpokladom

vyhovenia žalobe je splnenie podmienok uvedených v § 42a ods. 2 OZ (v časti prvej skutkovej podstaty), neuviedli v odôvodnení rozsudkov také skutočnosti, ktoré mali byť dokazovaním zistené ako predpoklad vyhovenia žalobe. Skutkové závery zistené súdom mali jasne obsahovať: a) označenie veriteľov Ing. M. G., o ktorých žalovaná vedela a b) skutočnosti spôsobujúce možné ukrátenie týchto veriteľov, o ktorých žalovaná vedela (napríklad vedomosť žalovanej o tom, že výška pohľadávok veriteľov prevyšuje hodnotu 50 % podielu Ing. M. G. v spoločnosti L., s.r.o., t.j. hodnotu majetku, ktorý zostal Ing. M. G. po uzavretí zmluvy o prevode podielu 50 %). Takéto skutkové hodnotenia v odôvodnení rozsudkov úplne absentujú. Súd sa totiž uspokojili so skutkovými hodnoteniami o „nepreukázaní nevedomosti“ a o „nevykonaní náležitej starostlivosti,“ čo sú však skutkové závery bez právneho významu, uzavrel dôvody svojho mimoriadneho opravného prostriedku generálny prokurátor.

Účastníci konania sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 OSP), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 243g OSP), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP v spojení s § 243i ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné, hoci z iných dôvodov než v ňom uvedených.

V zmysle § 243f ods. 1 OSP mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 OSP, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť podľa § 242 ods. 1 druhá veta OSP skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 OSP, zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/

OSP (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolací súd dospel k záveru, že konanie súdov nižších stupňov má vadu uvedenú v ustanovení § 237 písm. f/ OSP.

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania odníma tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ OSP významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zavinil súd svojím procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy účastníkovi konania odnímajú možnosť konať pred súdom, pretože mu bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Občiansky súdny poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie, a preto je vždy nevyhnuté takéto rozhodnutie zrušiť najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Vady spôsobujúce zmätočnosť konania môžu nastať už v priebehu procesného postupu súdu pri skúmaní otázok právomoci i vecnej príslušnosti. Právomoc vo všeobecnosti predstavuje súhrn oprávnení daných zákonom tomu orgánu, do ktorého pôsobnosti prejednanie veci patrí. Príslušnosťou je potom okruh pôsobnosti medzi jednotlivými orgánmi. Miestna príslušnosť vymedzuje okruh pôsobnosti medzi orgánmi toho istého stupňa, vecná príslušnosť stanovuje orgán ktorého druhu a stupňa má oprávnenie na prejednanie konkrétnej veci.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) - porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98). Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods.1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods.1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (I. ÚS 22/03).

To, ktorý zo súdnych orgánov je príslušný na poskytnutie súdnej ochrany je základom k tomu, akým spôsobom i obsahom (akou kvalitou) dôjde k naplneniu práva na súdnu ochranu. Konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94, III. ÚS 7/08).

Konaním súdu sa rozumie najmä jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Materiálnu (kvalitatívnu) stránku procesného postupu súdu určuje Občiansky súdny poriadok na začiatku konania vymedzením vecnej príslušnosti súdu

(§ 9 OSP). Vecná príslušnosť určuje okruh pôsobnosti medzi jednotlivými súdmi tak, že určuje ktorý druh súdu má rozhodovať určitú vec na prvom stupni. Konanie na prvom stupni zákon v zásade zveruje okresným súdom s výnimkou tých vecí, ktoré na prvom stupni prejednávajú krajské sudy (§ 9 ods. 2 OSP). Zákonne založená vecná a príslušnosť sa počas trvania konania nemení, hoci by sa zmenili okolnosti, ktoré boli pôvodne rozhodujúce pri ich určení (zásada perpetuatio fori). Zistený nedostatok vecnej príslušnosti je súd povinný riešiť postupom podľa §104a OSP.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 1997 č.k. 38 K 177/96-92 bol na majetok dlžníka H. spol. s r.o. vyhlásený konkurz. a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. L. K., advokát so sídlom v B..

Dňa 16. októbra 2003 bola okresnému súdu doručená žaloba o určenie odporovateľnosti právnych úkonov, ktorú podal JUDr. L. K., správca konkurznej podstaty úpadcu H., spol. s r.o. Z označenia žalobcu a z rozhodujúcich skutočností uvedených v žalobe, z ktorých sa právo vyvodzuje, vyplýva, že ide o odporováciu žalobu podľa § 15 a nasl. zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, účinného do 31. decembra 2006 a nie o žalobu podľa § 42a a nasl. OZ.

Podľa § 372n OSP, ak sa konkurzné alebo vyrovnacie konanie začalo do 31. decembra 2005 na súde, ktorý je príslušný podľa právnej úpravy účinnej do 31. decembra 2005, je tento súd príslušný aj na konanie v sporoch vyvolaných a súvisiacich s konkurzným a vyrovnacím konaním s výnimkou vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov aj po 31. decembri 2005.

Spory z odporovateľných právnych úkonov podľa § 15 a nasl. zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, účinného do 31. decembra 2006, ktoré podal správca konkurznej podstaty za trvania konkurzu, sú spory vyvolané konkurzom (incidenčné spory). K prejednaniu týchto sporov je podľa § 372n OSP v spojení s § 9 ods. 3 písm. a/ OSP (v čase podania žaloby § 9 ods. 4 písm. a/ OSP) v znení účinnom do 31. decembra 2005 OSP príslušný krajský súd.

V danej veci v prvom stupni rozhodoval Okresný súd Pezinok (Okresný súd Bratislava III), hoci na konanie o nej bol v prvom stupni vecne príslušný krajský súd. Túto vadu

neodstránil ani odvolací súd, ktorý vo veci konal ako súd odvolací. Konanie súdov na oboch stupňoch je tak postihnuté vadou podľa § 237 písm. f) OSP (tak i rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 2 Cdo 18/2001, 2 Cdo 114/2000, 3 Cdo 255/2008 a pod.).

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že súdy v prejednávanej veci zaťažili konanie procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f) OSP, ktorá je dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd rozhodnutia vydané v takomto konaní vždy zrušiť - rozhodnutia vydané v konaní postihnutom touto procesnou vadou nemôžu byť považované za správne. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozsudky súdov, nezaoberal sa dovolací súd ďalšími námietkami uvedenými v dovolaniach.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 243b ods. 1, 3 veta druhá OSP zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom súd prvého stupňa vzhľadom na zaujatý právny názor dovolacím súdom, ktorým je viazaný (§ 243d OSP), zachová postup podľa § 104a OSP.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách odvolacieho i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 OSP).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. júla 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová